

DE POSTRIJDER

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.
 De **Postrijder** verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.
 Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **grootte Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar.
 Een blad afzonderlijk 15 centimes.
 De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
 Aankondigingen 15 centimes per drukregel.
 Reclamen, vermissen en andere artikelen vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 1sten SEPTEMBER.

Van alles wat.

De liberale *Journal de Charleroi* schrijft over de schromelijke geldverkwistingen; hoort wat het blad ervan zegt:

« Waaronder betaalt men aan zekere onderwijzers 5000 tot 5,500 fr. ? Die heeren trekken meer dan een prokureur des konings, dan een rechter bij de rechtbank, en hunne studien hebben hun schier niets gekost.

« Waaronder heeft men zooveel principale en kantonale schoolopzieners aangesteld ? De principale schoolopziener trekt een jaarwedge van 12,000 fr. te minste, en de kantonale schoolopziener trekt 5000 fr.

« Waaronder al die conferentien iedere week ? Elke onderwijzer en onderwijzeres trekt daarvoor een aanwezigheidspenning van 4 fr. per conferentie en de schoolopziener 10 fr.

« Gedurende die conferentien loopen de kinderen op straat, en er zijn vele ouders die, misnoegd over al die vacanzen, hunne kinderen uit onze scholen trekken om ze bij de Zusters te zenden. Indien men konferentien wil houden, dan met ze den donderdag namiddag houde, zonder de klassen te storen.

« Ook de onderwijzeressen winnen veel te veel, in vergelijking met hetgeen men winnen kan in den handel, de nijverheid, enz. Men kan gemakkelijk 2 tot 3 miljoen sparen op de jaarwedden van die dames en het onderwijs zou niettemin goed gegeven worden.

« Wat de prijsskampen tusschen de lagere scholen betreft, die zonden wij eenvoudig afschaffen. Deze dienen tot niets anders dan om het geld van 't gouvernement kwistig te verteren en een geene klas leerlingen te verwaarlozen, ten voordeele van deze welke in den prijskamp moeten mededingen.»

Iederen keer als 't kiezing wordt hooren de burgers het eeuwige deuntje herhalen: Kiest voor ons, wij, en wij alleen zullen de stoffelijke welvaart van het volk bewerken. Juist alsof een welkanidige partij, den handel en de nijverheid in de handen kon hebben en ze naar believen draaien en keeren!

't Zijn vooral onze rechtzinnige (?) tegenstrevers die een handje aan hebben om hunne kiezers appelen voor citroenen te verkoopen. Triomfeeren de geuzen, dan maken zij van België een lulleker land. Met andere woorden: de liberalen exploiteeren den stoffelijken kant der kieskweste omdat ze weten dat in onze bedroefde tijden bij de meeste menschen de geldbeugel op de gevoelige plaats zit. Voor den aandachtigen toeschouwer is het heel duidelijk, dat de partijen hier uitsluitend op godsdienstigen grond verdeeld zijn. Al die andere kwestien zijn maar zaken van neven-gaande belang, dit helet ons echter niet vlakweg te beweerden, dat de geuzen verkwesters, en de katholieke spaarzame heden zijn.

Hoe zulks bewijzen?
 't Is doodeenvoudig.
 De geuzen verlichten bijna geene andere dan partijwerken, als ze meester zijn; de katholieken werken voor het welzijn van het land. De geuzen betalen hunne partijwerken en ook hunne handlangers uit de algemeene kas; de katholieken doen dat uit hunne eigen zak.

Een enkel voorbeeld: de liberale schoolpenning had op acht jaren tijd VIER scholen gesticht, de katholieken maakten er op acht maanden een paar duizend.

Om zijn kraam recht te houden heeft het geuzenministerie immer veel ondersteuning nodig.

Die ondersteuning vindt het bij het altijd aangroeiend legioen van staatsbeambten.

De staatsbeambten (voor de twee derden nuttelooze budgetverwonders) houden, natuurlijk aan 't geuzenministerie, gelijk aan hun eigen bestaan. Daaruit kunnen blinden iver voor de vergoeding van 't land. Maar weerom, het stillen van al die hongerige geuzenmaggen kost aan de belastingbetalers item zooveel.

Men vertelt dat er in eene zekere groote stad van ons land eene zwarte kas bestaat, waaruit men de kiesworstelingen betaalt. De kas wordt aangevuld door een deel van het verhoogde traktement des burgemeesters en van sommige andere ambtenaren. Verderdus tot de compagnie van de gas er jaarlijks eene ronde som moeten instorten, welke haar natuurlijk door de stadskas uitbetaald wordt enz. Altijd komt het hier op neer, dat de liberalen ons nooit anders dan met ons eigen geld den oorlog aandoen.

Wat hebben onze felle ministers dan al gedaan sedert zij aan 't roer zijn, om eenigzins de stoffelijke welvaart te begunstigen? Niets.

Zij hebben slechts partijwetten aangeknoeid.

Zonderlinge zaak, bijna iederen keer, als er een katholiek ministerie viel, hadden de liberalen de « stoffelijke welvaart van 't volk » ofwel de « vrijheid » of zoof iets ronkendis op hun vaandel geschreven.

Niet eene keer verlieten die rijkmakers het bewind of zij lietenop hunspoor eenige verminkte of vernietigde vrijheden, en zeker en onvermijdelijk eenige miljoenen schuld in de kas.

De heer Louis Hymans, de gekende liberale schrijver schrijft in de *Office de Publicité*:
 « Elke uitbreiding van het stemrecht, welke er ook de voorwaarde van zijn, moet onvermijdelijk in België ten voordeele keeren van den katholieken invloed. Dat was reeds het gevoelen der uitmuntendste mannen van het Nationaal Kongres en niets is er nog gebeurd, dat van aard zij om te bewijzen dat zij slecht redeneerden.»

Wat bewijst dat? Eenvoudig dat wij gelijk hebben, wanneer wij zeggen dat de overgrote meerderheid van de bevolking katholiek is. Het is de liberale minderheid die, bij middel der gedurige vermindering van het kiezerskorps, aan de meerderheid de wet geeft. Hoelang zal het land, het katholiek land, dat nog verdragen?

De nieuwe gemeentelijke en provinciale kiesknocierij is in den *Moniteur* verschenen en zal dus in uitvoering worden gesteld.

Die wet is niets anders dan de pistool op de borst van de gemeenten; men vreesd dat deze zich meer en meer tegen de verpletterende schoollasten zullen verzetten, en men dreigt haar letterlijk reer te schieten, als zij niet gewillig blijven betalen.

Verder moet die wet dienen om te probeeren of men in eenige gemeenten niet kan meester worden, met behulp van kazerne- en schoolstemmen.

Afscrabbing van 15 a 20,000 kiezers, die meest altemaal konservatief zijn, bijvoeging aan den anderen kant van een aantal kiezers, die geenen nagel hebben om hunnen hoed aan te hangen, maar een heelte twijfelachtige geleerdheid bezitten: eindelijk uitsluiting van de bekwamheid van onzen kant — ziedaar de schreeuwend onrechtvaardige wet, die men heeft ingevoerd.

Om te wet moet zich het plunderend ministerie (stijl-d'Elhoungne) aan het bewind bestendigen, zijne haaltijde schoolwet doordrijven en eindelijk voldoen aan de eischen van het militarism.

Met geweld regeeren is het lot van het liberalism; zonder geweld kan het niet meester blijven; zonder overmacht zou het geen vier-en-twintig uren het veld behouden, al zegt M. Bara dan ook stoutweg: « Het land is aan ons.»

Ja, aan ons, aan het liberalism; maar gelijk de slaaf aan den meester is, de trekhond aan de kar: het land is ten onder gebracht, maar verwacht smachtend naar het *soulagement general*.

Nog eens, de nieuwe wet moet dienen om de impopulariteit van het ministerie, in schoolwet en militarism, te verbergen; zij moet daarenboven de groote ramp verzeftelijken, tegen welke door koning Leopold I eens werd gewaarschouwd, namelijk tegen het oppermachtig en duurzaam regeeren van de ene partij over de andere.

Zal dit bij ons volk gelukken? Wij gelooven het niet; want iets dergelijks zou de haatlijkste dwingelandij zijn, die er bestaat en het tegenovergestelde van datgene voor wat wij in 1850 gevochten hebben, namelijk van de vrijheid.

Met de toepassing van die dwingelandij zou het grondwettelijk regiem teenemaal verloren gaan; dit leste alleen kan bestaan, wanneer de partijen iksander in de regering afwisselen.

Het regeeren van eene partij leidt naar den willekeur — vooral in de liberale, die niet kan bestaan zonder geweld tegenover hare tegenpartij te gebruiken.

Het is tegen die poging tot overheersching, dat koning Leopold I, die wel wist wat hij zegde en deed, het land waarschoude, en die waarschouwing moegen wij toepassen op de wet welke het ministerie heeft doorgedreven, onder den boozen invloed der logie!

Wat ons betreft, wij denken dat ook dezen keer het liberalism in zijne berekening zal bedrogen worden; het heeft immers reeds zo dikwijks bewezen dat het niets van onzen volksgeset begrijpt!

Niettegenstaande al zijne dwingelandij en onrechtvaardigheid, zal de spreuk van Keizer Karel waarheid worden: « de Belgen zijn goede onderdanen, maar zij dalden geene dwingelandij, » en wij zijn er zeker van, de volksgeset zal wakker worden en heel het fransch liberalism knam in duigen stooten, om tot de goede traditien van 1850 terug te keeren.

Wat wij nogtans niet begrijpen is, dat men aan hoogerhand zoo weinig kennis heeft van den waren geest die in onze provincien heerscht, en men niet overtuigd is dat men dezen nooit zal doen bukken onder de kazerne-, ambtenaars- en schoolstemmen.

Des te meer men deren geset miskent, des te dieper zal de dwingelandij vallen; met des te meer geestdrift zal onze komst aan het ministerie worden begroet; des te meer triomf zal men heel België door zingen, als men met de verpletterende lasten, de onrechtvaardige kies-, school- en militaristwetten zal doen verdwijnen.

Geen oogenblik mag er nogtans aan onzen kant gerust worden: — geen oogenblik, van zelf komt de triomf niet.

Onze vaderlandsliefde dwingt ons daarenboven tot eene onvermoeide werkzaamheid, om te beletten dat er een groter nationaal kwaad uit die liberale willekeurigheid voortkome, dat ons volksbestaan meer en meer gevaar loope.

Aan het werk — in 1884 moeten wij 't ministerie, *de parti de la France* en België overtuigen dat een *gobiet van enkel duanck en duert gemeydelijk niet lank.*

't Zal daarenboven zoo plezierig zijn, als wij het volgende jaar, zoals de *lien public* zeer goed zegde, het ministerie wanhopig zijn rondloopen en hooren kakelen, gelijk een kieke dat enden heeft uitgebroeid — dit, is, dat buiten den weerd gerekend heeft.

Graaf de Chambord.

Na de pijnlijke bedrijvigheid dezer laatste dagen, heerscht op het kasteel, te Frohendorf, thans eene diepe stilte, slechts onderbroken door het rollen van rijtingen, die van heinde en verre roudtragenden aanbrengeu. Op het kasteel zelfs logeeren de gewezen hertog van Parma, graaf en gravin Bardi, don Carlos en zijne gemalin, de groot-hertogin Alice van Toskane, de hertog della Gracia, prinses Massimo, gravin Sillery.

Behalven dezen zijn aanwezig, graaf de Blacas, graaf de Damas, graaf de Bainscourt, graaf Bovie de Monty, graaf de Chevigne, graaf d'Andrigne, graaf Henri de Monty, en anderen, aan den dienst van den overledene gehecht. Ook generaal de Charette en burggraaf de Puget waren zondag aangekomen.

Zondag werd in de sterfkamer en in de kapel eene H. Mis opgedragen. Onder de laatste, hield de heer Cure eene korte treffende toespraak, waarin hij onder zegde: « God nam het leven van Monseigneur, als een zoenoffer voor Frankryk.»

Derouwkapellicht thans vol kronen en bloemen. Al die meublen zijn achter bergen bloemen verduwen. Boven en tusschen die bewijzen van diepgewoelden rouw verhoelt zich de katalijk, waarop het stoffelijk overschot van den overledene rust.

Aan het hoofdeinde van den katafalk hangt eene witte vlag met drie gouden lelien der Bourbons. Deze vlag werd in 1875 door de vrouwen uit Bordeaux aan den graaf gezonden. De prins die thans onder den schaduw rust van die vlag, zegde op zekeren dag: « De witte vlag overschaaft dwafde mijne wieg, ik wil dat men ze op mijn » graf openspriede.»

De gravin heeft maandag nog de witte vlag der zotaven van Charette aan de zoldering doen ophangen.

Het wezen van den prins is goed herkenbaar, doch lcl vermagerd.

Al de vorstelijke hoven van Europa hebben, zoals reeds gemeld is, telegrammen van deelneming aan de gravin gezonden. Het gouvernement van Griekenland heeft zijne vorsten gevraagd. De heer Tricoups, minister van buitenlandsche zaken voor Griekenland, zegt onder andere: « Dat zijn vaderland niet kan vergeten dat de overledene prins de kleinzoen is van Karel X en dat Karel X alles gedaan heeft voor de onafhankelijkheid van Griekenland.»

De tijding van het overlijden van graaf de Chambord, heeft overal in Frankryk aanleiding gegeven tot allerlei betoogingen van wege de koningsgezinden. In alle steden en dorpen werden reeds ziehmissen gelezen of gezongen; op vele plaatsen werden komiteeten gevormd, die afgevaardigden naar de begrafenis te Goritz zullen zenden; eenige algemeene raden schonsten vrijdag, hunne zittingen op, ten teken van rouw. Alle dagbladen, gelijk van welke kleur, spreken met eerbied van den overledene.

Eenige koningsgezinden hingen zelfs witte vlaggen halftop, ten teken van rouw. Te Nismes had zekere graaf de Bernis aldus gehandeld; de republikeinen, minder verdraagzaam dan hunne partijgenoten uit andere plaatsen, schoolden te samen en haalden de vlag meer, welke zij verbranden onder het geroep van *Leve de vrijheid!*

Toen de graaf eene andere vlag mistak, lieten zij ze onaangetroerd maar de mar en de prefect deden ze intrekken.

herberg met malkander praatten, en ik heb het ook op zijn valies gezien.

« Welnu! Wat zou dat? ziedde onderofficier lachende. Ik heet nu eens zo.

« Is het mogelijk? viel Gontran hierop in. Gij zijt dus...»

« De bedoelde werkmán, ja, mijnheeren. Het is niet noodig zo iets te zeggen; maar het is ook niet noodig het te verbergen. Acht dagen na dat geval heb ik dienst genomen, en toen ben ik met mijn regiment naar Algiers gegaan. Zoo hebben de lieden uit de kales en ik elkander uit het oog verloren; maar te Lyon denk ik hen wel weder te zien.

« Ik zal u bij hen brengen, zeide Darvon snel, en reikte hem de hand, want wij moeten vrienden worden, mijnheer Louis.

« Wij? zegde de onderofficier, en zag Gontran bedenkelijk aan.

« O, vergeet wat er is voorgevallen, hernam deze. Ik wil, als dat noodig is, wel bekeunen dat ik ongelijk had.

« Neen, neen parben! viel Duroc er op in. Ik ben het, die een driifk was, en dat spijt mij, op mijn woord van eer. Het is een zot regimentsvoorsels, weet ge! Omdat men niet bang is, wil men dat overal en iedereen tonnen, en zo wordt men een *sabreur*; maar eigenlijk is men toch zoo kwaad niet. Dus, *sans rancune*, mijnheer.

Hij drukte Gontran hartelijk de hand; Lepre gaf hen insgelijks de zijne.

« Verrukt van kennis met u gemaakt te hebben, mijnheer Louis Duroc, zegde hij. Maar, à propos, ziet gij nu wel, hoe gelukkig het is, dat ik u gedwongen heb mij uwen naam te zeggen, dien gij mij eerst niet zeggen wildet. Zonder mij zou men niet geweten hebben, wie gij eigenlijk zijt.

« Juist, liet Grugel hierop volgen, terwijl hij Darvon aanzag. Als mijnheer minder spraakzaam was geweest, zou deze opheldering niet hebben plaats gehad, en mijn neef het karakter van mijn-

Stads- & provincie nieuws

De Wedstrijd van Aken.

Het orgaan onzer liberale societieën kondigde verleden zaterdag onder daverend trompetgeschal aan dat het zanggenootschap *Atuataca* van den Casino's anderdaags naar Aken ging vertrekken om daar aan eenen toonkunstigen wedstrijd deel te nemen. De societieit *Atuataca*, werd er gezegd, had zich zooveel moeite gegeven, zij ging te strijden hebben met talrijke en uitmuntende maatschappijen, en het geuzenblad was zelfs op het punt de inwoners van Tongeren aan te sporen de overwinnaars bij hunne terugkomst een deftig onthaal voor te bereiden, verlichting der stad, vuurwerk, vaandels, gij weet wel zoo wat in den aard van de terugkomst uit Arras, wábbli!

Zondag's morgens dan zette zich *Atuataca* op weg, met vaandel en kommissie voorop. De eerste prijs-ging hun ten dele vallen, daaraan was niet te twijfelen.

Behalve die zotte beoehoeheling van onzen ongelukkigen Casino is niet van langen duur geweest.

Atuataca heeft medegekamp in de vierde afdeling; de maatschappijen voor deze afdeling ingeschreven waren ten getalle van zes, namelijk: 1° Montegnée, *Les Orpheonistes*, bestierder J. Simon.

2° Henay, *L'Echo des Montagnes*, bestierder Edm. Bastin.

3° Dolhain, *La Philharmonie*, bestierder S. Ramonée.

4° Jusleville, *La Société chorale*, bestierder Jos. Tassin.

5° Tongeren, *Atuataca*, bestierder J. Vanderveiden.

6° Valkenberg, *Walram*, bestierder Smeets-Schons.

Wat eenieder zal verwonderen in deze lijst, is dat Tongeren in het strijfdruk enkel met vijf landelijke gemeenten; men begrijpt dus in hoeverre het geuzenblad gelijk had van te zeggen dat de Maatschappij *Atuataca* ging kampen met talrijke en uitmuntende societieën.

Voorwaar de eer zoude zoo groot niet geweest zijn, voor eene stad van 8000 zielen en voor eene maatschappij die niet ophoudt over hare verdiensten te pochen van in zulke omstandigheden eenen eersten prijs te verwerven. Nu, ziebier den nitslag:

1° prijs. — De *Societe chorale* van Jusleville bij Spa.

2° prijs. — *Philharmonie*, van Dolhain.

3° prijs. — *Echo des Montagnes*, van Henay.

De Casino van Tongeren heeft dus de verdedering ondergaan de drie prijzen te zien weghalen door drie eenvoudige dorpsmaatschappijen.

Een tweede wedstrijd, voor de lezing op zacht, had 's anderdaags 's morgens plaats. *Atuataca* nam er deel aan en wierd er op nieuw gebuisd.

Wij moeten ronduit zeggen dat het droevig is. De Casino bestaat om zo te zeggen enkel door de toelagen en de gunsten van den Staat en van de gemeentekas. Hij krijgt hings alle kanten en wij menen dat de belastingbetalers het recht hebben te eischen dat de Casino, voor heitgen bij hun kost, wel wat anders zou mogen opbrengen dan slecht muziek en slechte politiek.

En zeggen dat er zelden eene week voorbijgaat zonder dat het geuzenblad eenen lofzang ter eere van de muziekschool aanheft! Verleden week nog werd eene briefwisseling van Tongeren naar den *Journal de Liege* gezonden, en met haast door het geuzenblad overgenomen: De muziekschool van den Casino wordt daarin geheeten een klein

HET REISGEZELSHAP

DOOR EENEN TOURIST BESCHREVEN.

(2^e VERVOLG EN SLOT.)

« Men waarschuwt zesmaal, mijnheer; men waarschuwt twaalfmaal. Gij zijt dus wel zuinig op uwe woorden? Kost het spreken u iets? Kon ik van den postmeester vandaan loopen terwijl hij mij het ongeluk vertelde, dat met de diligencie van gister gebeurd is; want gij weet nog niet, mijnheeren, dat de diligencie van gister in het water geraakt en alles verdrinken is.

« Verdronken! herhaalden alle stemmen.
 « Goed! viel de conducteur er op in.
 « Goed? herhaalde Lepre. Neen, niet goed! Iedereen is onteld.

« Stap toch in, mijnheer.
 « En wat zullen onze betrekkingen wel denken, als zij van dat ongeluk hooren?
 « Kom aan dan, mijnheer.

« Ik zou juist de bijzonderheden hooren, toen men mij zeggen kwam dat gij zonder mij waart heengegreden.

« En dat zullen wij nog eens doen, zegde de conducteur ongeduldig.

« Sakkerloot! riep Lepre haastig instappende, ik heb genoeg van de bankwassers. Daar ben ik al, conducteur. Rijd maar voort.

Men overladen de commissioanaris in kruidenterijen met vragen, en hij vertelde al wat hij hoord had. Daarna zichzelven, volgens zijne

gewoonte in de rede vallende, toen hij den jongen onderofficier herkende, riep hij uit:

« Ha, daar is mijnheer, dien ik het plezier heb gehad te Ause te zien.

« Dezelfde, zegde de jager.

« Blij dat ik u wedervind, hervatte Lepre. Zoals ik ga en sta, ben ik geboren vriend van alle militairen. Ik zou zelf gediend hebben, als men geenen remplaceant voor mij gekocht had.

Hij werd gestoord door Athenais, die nu bemerkte dat hij geheel nat was.

« Dat komt van dien verwenschten motregen, zegde hij, zich met zijnen zakdoek afvegende.

« Men moest in zulk een staat niet in een publiek rijtuig komen, zegde de oude vrijster ontvreden. Als men eens in den motregen was geweest, moest men maar buiten blijven.

« Om te drogen? riep Lepre lachend uit. Wel verplicht! Ik had er genoeg van. En dan was mijn koetsier nog dronken. Hij had zijnen bakwagen haast in de rivier gereden.

« Wel verduveld! riep de militair uit.

« Dat zou even erg geweest zijn als met de diligencie van gister; of er had iemand moeten zijn om ons op te vissen. Inderdaad, 't gebeurt wel eens dat iemand zijn leven waagt om er een ander uit te halen. Drie jaren geleden bij de groote overstroming, heeft een werkmán vijf menschen gered, die bij la Guillotiere met een rijtuig in het water waren geraakt.

« Dat weten wij ook, zegde Grugel; zooveel te beter, omdat de beste vriend van mijnu neef daarbij was.

« Ei! zegde de onderofficier.

« En zijne redding alleen aan de zelfsoffering van dien jonkmán te danken had.

« Zijn bedrijf was in alle opzichten bewonderenswaardig, viel Darvon met warme erop in. Het schichtig paard had het rijtuig midden in den stroom getrokken. Eene menigte volk stond op den oever te zien, zonder te durven helpen. De

vijf personen, die in de kales zaten, waren reddeloos verloren.

« Och! zegde de jager, misschien waren er onder die konden zwemmen en zichzelve wel zouden geholpen hebben.

Gontran verwaardigde zich niet om antwoord te geven.

« Het rijtuig begon in den modder te zinken, vervolgde hij, toen een werkmán met een klein schuitje zich op de onstuimige Rhône waagde. Meermalen was hij op het punt van om te slaan.

De menschen op den oever riepen hem terug, maar hij roeide voort en bereikte eindelijk het rijtuig, door een wonder van moed en behendigheid.

« En van geluk, voegde de onderofficier erbij.

« O ja, zegde Grugel, die het ongeduld van zijnen neef opmerkte. Maar het zijn alleen overschrokkene lieden, die zulk een geluk hebben.

« Het was een stout stuk, zegde Athenais, maar het zal hem, die het waagde, ook wel wat hebben opgebracht.

« Verschooning, madame, antwoordde Darvon. De werkmán dacht zeker, dat een edelmoedig bedrijf zijne eigene belooning is, want toen de menschen gered waren, is hij heengegaan, zonder iets te willen aannemen of naar iets te willen luisteren.

« Het zou ook wat schoons zijn geweest, zich voor zoo iets te laten betalen! riep de onderofficier uit.

« En weet men zijn naam niet? vroeg Lepre.

« Ja wel, hij heette Louis Duroc.

« Ha! wat? Louis...»

« Duroc.

Lepre keerde zich naar den jongen onderofficier met den uitroep:

« Maar dat is uw naam!

« Mijnheers naam! mompelden al de reizigers.

« Louis Duroc, bijgenaamd de Afrikan; ik eb er hem te Ause naar gevraagd, toen wij in de

plaatst gehad, en mijn neef het karakter van mijn-